

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL M. S. IR LUMINOR BANK, AB, GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. rugpjūčio 8 d. Nr. 242-330

Vilnius

Lietuvos bankas gavo M. S. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir *Luminor Bank, AB*, (buvęs *Nordea Bank, AB*) (toliau – bankas) kilusį ginčą dėl banko veiksmų, kuriais galėjo būti pažeistos pareiškėjos teisės.

N u s t a t y t a:

2015 m. gruodžio 30 d. pareiškėja su banku sudarė prašymą-sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuria bankas pareiškėjai išdavė *MasterCard Xameleon* kortelę Nr. (*duomenys neskelbtini*) su kredito limitu (toliau – sutartis), kurios neatskiriama dalis yra Kortelių išleidimo ir naudojimo sąlygų aprašas privatiems asmenims (toliau – Aprašas) ir pagal kurią bankas įsipareigojo suteikti pareiškėjai kredito limitą, o pareiškėja įsipareigojo sutartyje nustatytais terminais ir sąlygomis naudotis suteiktu kredito limitu, atlikti periodinius panaudoto kredito limito grąžinimus.

Pareiškėja vėlavo atlikti periodinius panaudoto kredito limito grąžinimus sutartyje nustatytomis sąlygomis, todėl 2017 m. spalio 17 d. pareiškėjai susikaupė 272,79 Eur skola. Kadangi mokėjimai pagal tarp šalių sudarytą sutartį vėlavo, bankas 2017 m. spalio 31 d. informavo, o 2018 m. sausio 4 d. pareiškėjai pateikė Reikalavimą mokėti skolą ir pranešimą apie sutarties nutraukimą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Reikalavimas), kuriuo bankas informavo pareiškėją, kad neįvykdžius sutartinių įsipareigojimų bankas nuo 2018 m. sausio 23 d. vienašališkai nutrauks sutartį.

2018 m. sausio 23 d. pareiškėjai negrąžinus įsiskolinimo, bankas nutraukė tarp šalių pasirašytą sutartį. 2018 m. vasario 9 d. pareiškėja į banko sąskaitą įmokėjo 389,02 Eur, kurie buvo skirti skolai padengti, tačiau 2018 m. vasario 15 d. bankas perleido reikalavimo teises į pagal sutartį gautinas sumas UAB „Gelvora“ ir 2018 m. vasario 20 d. pranešimu Nr. (*duomenys neskelbtini*) pareiškėją informavo apie reikalavimo teisės perleidimą. Pareiškėja, gavusi pranešimą apie reikalavimo teisės perleidimą, su sutarties nutraukimu nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėja nurodė nesutinkanti su sutarties nutraukimu. Pareiškėja nurodė, kad pareiškėjai išduotos kredito kortelės galiojimas baigiasi 2018 m. gruodžio mėn. Pareiškėjos nuomone, bankas nepagrįstai anksčiau laiko nutraukė tarp šalių sudarytą sutartį ir nepagrįstai reikalauja grąžinti susidariusį įsiskolinimą. Pareiškėjos teigimu, ji 2018 m. sausio 4 d., gavusi banko Reikalavimą, kreipėsi į banką, siekdama išsiaiškinti priimto sprendimo aplinkybes. Pareiškėja taip pat pažymi, kad jos atliktų mokėjimų išsklotinė rodo daugkartinius bandymus atlikti mokėjimus iš einamosios sąskaitos į kredito kortelės sąskaitą, tačiau šie mokėjimai buvo atmesti. Pareiškėja nurodo, kad jos einamojoje sąskaitoje visada buvo pinigų ir bankas galėjo juos panaudoti kredito kortelės įsiskolinimui dengti. Pareiškėjos nuomone, būtent dėl AB DNB banko ir *Nordea Bank, AB*, jungimosi kilo organizacinių ir techninių nesklandumų, todėl blogai veikė atsiskaitymo sistemos. Dėl šios priežasties pareiškėja Lietuvos banko prašo rekomenduoti bankui sutarties nutraukimą pripažinti neteisėtu ir vykdyti sutarčių tęstinumo reikalavimus.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjos reikalavimais ir prašo juos atmesti. Banko teigimu, pareiškėja nuo 2017 m. spalio 17 d. vėluoja atlikti mokėjimus. Bankas nurodo, kad jis ne kartą siuntė priminimo raštus dėl įsiskolinimo (dar iki 2017 m. spalio 17 d. bankas siuntė 7 laiškus ir 3 trumpasias žinutes, kuriomis informuodavo pareiškėją apie įsiskolinimus). 2018 m. sausio 4 d. bankas išsiuntė pareiškėjai Reikalavimą, kuriame nustatė galutinį terminą iki 2018 m. sausio 23 d. grąžinti susidariusį įsiskolinimą. Pareiškėja buvo informuota, kad iki 2018 m. sausio 23 d. nepadengus susidariusio įsiskolinimo bankas vienašališkai nutrauks sutartį. Banko teigimu, pareiškėja ignoravo banko pranešimą ir skolos nepadengė bei iki sutarties nutraukimo dienos nesikreipė į banką tartis dėl skolos išdėstymo ar panaudoto kredito restruktūrizavimo, todėl suėjus pranešime nustatytam terminui ir nepadengus susidariusio įsiskolinimo sutartis buvo nutraukta.

Bankas atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi taip pat pažymėjo, kad nutraukus sutartį pareiškėja privalėjo grąžinti panaudotą kredito limitą, priskaičiuotas palūkanas ir kitas mokėtinas sumas pagal sutartį, t. y. iš viso 1 250,74 Eur. Banko teigimu, pareiškėja bandė padengti susidariusį įsiskolinimą ir pervadė 389,02 Eur tik praėjus daugiau nei dviem savaitėms po sutarties nutraukimo dienos. Bankas nurodo, kad šios pareiškėjos pervestos lėšos buvo skirtos skolai dengti. 2018 m. vasario 15 d. bankas perleido reikalavimo teises pagal sutartį UAB „Gelvora“. Skola reikalavimo perleidimo dieną buvo 863,11 Eur.

Banko nuomone, nagrinėjamu atveju jis dėjo visas pastangas suteikti pareiškėjai galimybę atkurti mokumą, laukdavo vėluojančių įmokų, taip pat siunčiamuose laiškuose nurodydavo, kad pareiškėja gali kreiptis į banką ir susitarti dėl kitų galimų susidariusios situacijos sprendimo būdų, tačiau pareiškėja šia teise nepasinaudojo. Bankas šiuo atveju įvertino, kad pareiškėja nereagavo į banko raginimus ir įsiskolinimo suma vis didėjo, todėl buvo priimtas sprendimas sutartį nutraukti. Banko teigimu, iki sutarties nutraukimo dienos pareiškėjos vėlavimai viršijo 90 dienų laikotarpį, kaip tai numatyta Lietuvos banko Priežiūros tarnybos direktoriaus 2015 m. balandžio 27 d. sprendimu Nr. 241-69 patvirtintose Vartojimo kredito teikimo gairėse (redakcija nuo 2017 m. spalio 2 d.) (toliau – Gairės) (įmokos vėlavo nuo 2017 m. spalio 17 d., todėl sutarties nutraukimo dieną mokėjimai vėlavo 121 dieną). Bankas nurodo, kad, kaip numatyta Lietuvos Respublikos vartojimo kredito įstatyme (VKĮ), jis pareiškėjai taip pat buvo suteikęs ne trumpesnę kaip dvių savaičių terminą pradelstiems mokėjimams padengti, tačiau pareiškėja susidariusios skolos bankui per nustatytą terminą nepadengė.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija) patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus šalių pateiktų dokumentų turinį ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl tarp šalių sudarytos sutarties nutraukimo.

Atsižvelgiant į nagrinėjamo ginčo pobūdį ir pareiškėjos bankui keliamą reikalavimą, pažymėtina, kad, pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (CK) 6.4 straipsnį, kreditorius ir skolininkas privalo elgtis sąžiningai, protingai ir teisingai tiek prievolės atsiradimo ir egzistavimo, tiek ir jos vykdymo ar pasibaigimo metu. CK 6.38 straipsnyje įtvirtinti prievolių vykdymo principai: 1) prievolės turi būti vykdomos sąžiningai, tinkamai bei nustatytais terminais pagal įstatymų ar sutarties nurodymus, o kai tokių nurodymų nėra, – vadovaujantis protingumo kriterijais; 2) jeigu vienai iš šalių prievolės vykdymas kartu yra ir profesinė veikla, ši šalis turi vykdyti prievolę taip pat pagal tai profesinei veiklai taikomus reikalavimus; 3) kiekviena šalis turi atlikti savo pareigas kuo ekonomiškiau ir vykdydama prievolę bendradarbiauti su kita šalimi (šalių pareiga kooperuotis). Analogiškai reikalavimai nustatyti ir dėl sutarčių vykdymo. Pavyzdžiui, pagal CK 6.158 straipsnio 1 dalį, kiekviena sutarties šalis, turėdama sutartinių santykių, privalo elgtis sąžiningai.

Dėl pareiškėjos einamojoje sąskaitoje buvusių lėšų nurašymo ir įsiskolinimo padengimo

Pareiškėja savo kreipimesi nurodo, kad jos einamojoje sąskaitoje visada buvo lėšų, todėl bankas galėjo jas panaudoti kredito kortelės įsiskolinimui dengti. Dėl šios priežasties pareiškėja teigia, kad bankas nepagrįstai nutraukė tarp šalių pasirašytą sutartį.

CK 6.922 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad lėšos iš sąskaitos nurašomos kliento nurodymu. To paties straipsnio 2 dalyje įtvirtinta, kad be kliento nurodymo lėšos gali būti nurašomos teismo sprendimu, taip pat kitais įstatyme ar banko sąskaitos sutartyje numatytais atvejais.

Sutartyje taip pat nustatyta, kad klientas patvirtina, kad suteikia bankui teisę, be atskiro sutikimo, nurašyti nuo visų kliento banko sąskaitų, esančių banke, lėšas kortele atliktoms operacijoms, kreditui, kredito palūkanoms, mokesčiams bei kitiems įsiskolinimams, atsiradusiems pagal šią sutartį, padengti.

Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant į tarp šalių pasirašytos sutarties nuostatas, bankas turėjo teisę be atskiro pareiškėjos sutikimo nurašyti nuo visų pareiškėjos sąskaitų, esančių banke, lėšas ir taip padengti pareiškėjos sutartimi prisiimtus įsipareigojimus. Tačiau iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų, t. y. iš banko pateiktų pareiškėjos turimų sąskaitų išrašų, matyti, kad pareiškėja nuo įsiskolinimo atsiradimo momento, t. y. nuo 2017 m. spalio 17 d., nė vienoje iš banke turimų sąskaitų neturėjo lėšų, kurias bankas būtų galėjęs nurašyti. Pažymėtina, kad iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėja tik nutraukus sutartį, t. y. 2018 m. vasario mėnesį (laikotarpiu nuo 2018 m. vasario 1 d. iki vasario 8 d.), vieną iš banke turimų sąskaitų papildė iš viso 389,02 Eur suma, kurią bankas, vadovaudamasis tarp šalių pasirašytos sutarties nuostatomis, nurašė ir taip padengė dalį įsiskolinimo jau po sutarties nutraukimo dienos. Dėl šios priežasties darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju bankas turėjo galimybę iš pareiškėjos sąskaitų, esančių banke, nurašyti lėšas, kad padengtų pareiškėjos įsiskolinimą pagal sutartį, tačiau pareiškėjos sąskaitose nebuvo lėšų, kurias bankas būtų galėjęs nurašyti, todėl pareiškėjos nurodyti argumentai, kad bankas nepagrįstai iš pareiškėjos sąskaitų, esančių banke, nenurašė lėšų ir nutraukė sutartį, yra nepagrįsti, todėl atmestini.

Be to, pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką taip pat nurodo ir aplinkybę, kad ji po sutarties nutraukimo dienos bandė atlikti mokėjimus iš einamosios sąskaitos į kredito kortelės sąskaitą, tačiau bankas nepagrįstai juos atmesdavo. Bankas, nesutikdamas su pareiškėjos pateiktais argumentais dėl nepagrįstai atmestų mokėjimų, nurodo, kadangi pareiškėja nuo 2017 m. spalio 17 d. vėlavo įvykdyti savo įsipareigojimus ir padengti įsiskolinimą, bankas 2018 m. sausio 23 d. nutraukė tarp šalių sudarytą sutartį ir vadovaudamasis Aprašo 18.6 papunkčiu užblokavo kredito kortelę ir su ja susietą sąskaitą, todėl pareiškėjos banko pavedimai buvo atmesti.

Aprašo 18.6 papunktyje nustatyta, kad, jeigu yra 18.5 papunktyje nustatyti pagrindai (t. y. pagrindai, kuriems esant bankas turi teisę nutraukti sutartį), bankas taip pat turi teisę užblokuoti kortelę bei sąskaitą ir (arba) pareikalauti padengti panaudotą kredito limitą.

Vertinant abiejų šalių pateiktus duomenis, pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju šalys, sudarydamos sutartį, susitarė, kad bankas, nutraukęs sutartį, turi teisę užblokuoti pareiškėjos kredito kortelę ir su ja susietą sąskaitą. Iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad bankas 2018 m. sausio 23 d. nutraukė tarp šalių pasirašytą sutartį, todėl nuo šios dienos, vadovaudamasis Aprašo 18.6 papunkčio nuostatomis, pagrįstai užblokavo ir pareiškėjai išduotą kredito kortelę, ir su ja susietą sąskaitą. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad nutraukus sutartį į užblokuotą kredito kortelės sąskaitą atlikti mokėjimai negalėjo būti įskaityti. Papildomai pažymėtina, kad aplinkybė, kad pareiškėja negalėjo iš einamosios sąskaitos pervesti lėšų į tuo metu užblokuotą kredito kortelės sąskaitą, neturi įtakos galimam pareiškėjos teisių pažeidimui, nes, kaip matyti iš turimų duomenų, nepavykus pavedimams einamojoje sąskaitoje likusios lėšos banko buvo nurašytos ir įskaitytos skolai padengti, t. y. pareiškėjos valia šiomis lėšomis padengti skolą buvo įvykdyta.

Taigi, įvertinus visas išdėstytas aplinkybes, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju bankui nebuvo suteikta galimybė dar iki sutarties nutraukimo dienos iš pareiškėjos sąskaitų nurašyti lėšas ir taip padengti pareiškėjos susikaupusį įsiskolinimą bei išvengti sutarties nutraukimo, nes pareiškėjos sąskaitose, esančiose banke, nebuvo lėšų. Dėl šios priežasties, atsižvelgiant į šalių

ginčo aplinkybes ir pirmiau nurodytas sutarties nuostatas, konstatuotina, kad kreipimesi nurodytos pareiškėjos aplinkybės yra objektyviais duomenimis nepagrįstos, todėl atmestinos.

Dėl sutarties nutraukimo teisėtumo

Pažymėtina, kad vartojimo kredito sutarties nutraukimą vartojimo kredito davėjo iniciatyva reglamentuoja VKĮ. VKĮ 19 straipsnyje nustatyta, kad vartojimo kredito davėjas turi teisę nutraukti vartojimo kredito sutartį, kai yra visos šios sąlygos: 1) vartojimo kredito gavėjas yra patvariojoje laikmenoje parengtu rašytiniu pranešimu informuotas apie pradelstą mokėjimą; 2) mokėjimas pradelstas ilgiau kaip vieną mėnesį ir jo suma yra ne mažesnė kaip 10 procentų negražintos vartojimo kredito sumos arba mokėjimas yra pradelstas ilgiau kaip tris mėnesius iš eilės; 3) pradelstas mokėjimas nebuvo padengtas per dvi savaites nuo papildomo patvariojoje laikmenoje parengto rašytinio pranešimo įteikimo vartojimo kredito gavėjui dienos.

Pažymėtina, kad VKĮ 19 straipsnio nuostatomis užtikrinama vartojimo kredito gavėjo apsauga net ir tada, kai šis pažeidžia vartojimo kredito sutarties sąlygas, t. y. vėluoja mokėti įmokas, ir užkertamas kelias vartojimo kredito davėjui piktnaudžiauti šia teise, nes tik esant minėtame straipsnyje nurodytoms visoms sąlygoms vartojimo kredito davėjas turi teisę nutraukti vartojimo kredito sutartį. VKĮ vartojimo kredito davėjui suteikia teisę nutraukti vartojimo kredito sutartį, nustato tokio veiksmo ribojimus, tačiau neuždeda jam prievolės esant nurodytoms sąlygoms vartojimo kredito sutartį nutraukti.

Gairių 24.3 papunktyje taip pat numatyta, kad vartojimo kredito gavėjas turi būti informuojamas apie vėlavimą, jam pateikiant du pranešimus patvariojoje laikmenoje, o vartojimo kredito sutartis gali būti nutraukta praėjus ne mažiau nei dviem savaitėms po antrojo pranešimo įteikimo vartojimo kredito gavėjui dienos. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad Įstatymas nereguliuoja atitinkamų pranešimų turinio, tačiau atsižvelgiant į VKĮ 19 straipsnio 1 ir 3 punktų nuostatas ir vadovaujantis protingumo principu pranešime vartojimo kredito gavėjui turėtų būti nurodyta, kad, pvz., jis yra pradėjęs mokėjimą, paraginama vykdyti įsipareigojimus pagal vartojimo kredito sutartį ir nurodomos galimos pasekmės dėl vartojimo kredito sutarties nutraukimo ir pan.

Vadovaujantis VKĮ 19 straipsnio ir Gairių nuostatomis, galima daryti išvadą, kad vartojimo kredito gavėjas turi būti informuotas apie vėlavimą, jam pateikiant du pranešimus patvariojoje laikmenoje, o vartojimo kredito sutartis gali būti nutraukta praėjus ne mažiau nei dviem savaitėms po antrojo pranešimo įteikimo vartojimo kredito gavėjui dienos.

Vartojimo kredito sutarties nutraukimo vartojimo kredito davėjo iniciatyva sąlygos taip pat nurodytos Aprašo 18.5.2.1 papunktyje, kuriame nustatyta, kad bankas turi teisę nutraukti sutartį 18.5.3 papunktyje nustatyta tvarka, kai yra vėluojantis mokėjimas, jeigu (a) klientas nesumoka laiku pagal sutartį mokėtinos sumos, kuri yra ne mažesnė kaip 10 (dešimt) procentų panaudoto kredito limitu, ir toks mokėjimas yra pradelstas ilgiau kaip 1 (vieną) mėnesį arba klientas nesumoka laiku bet kokios pagal sutartį mokėtinos sumos ir toks mokėjimas yra pradelstas ilgiau kaip 3 (tris) mėnesius iš eilės, ir (b) sutartyje nustatyta pranešimų teikimo tvarka pagrindinės kortelės turėtojui yra pateiktas pranešimas dėl atitinkamo mokėjimo pradelsimu, bankas turi teisę nutraukti sutartį ir pareikalauti grąžinti suteiktą kreditą, sumokėti priskaičiuotas palūkanas ir kitas mokėtinas sumas pagal sutartį. Aprašo 18.5.3.1 papunktyje nustatyta, kad Aprašo 18.5.2.1 papunktyje nustatytu atveju bankas raštu informuoja pagrindinės kortelės turėtoją apie sutarties nutraukimo pagrindą ir nustato ne trumpesnę kaip 14 (keturiolikos) dienų terminą šiam pagrindui pašalinti. Pagrindinės kortelės turėtojui per banko nustatytą terminą nepašalinus šiame papunktyje minėto sutarties nutraukimo pagrindo, bankas, raštu informavęs kredito gavėją, nutraukia sutartį.

Iš ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos nustatyta, kad pareiškėja nevykdė savo skolinių įsipareigojimų, kuriuos prisiėmė pagal tarp šalių pasirašytą sutartį, todėl nuo 2017 m. spalio 17 d. susidarė skolinis įsipareigojimas. Iš byloje esančių duomenų matyti, kad bankas, įvertinęs susidariusią situaciją, pareiškėjai 2017 m. spalio 31 d. per el. bankininkystės platformą išsiuntė pranešimą apie susidariusį įsiskolinimą. Šiame laiške pareiškėja buvo informuota, kad, jeigu per 30 kalendorinių dienų nuo laiško išsiuntimo dienos nepadengs įsiskolinimo, bankas pradės išieškojimą teisės aktų nustatyta tvarka. Pareiškėjai nesureagavus į

banko siųstą pranešimą, bankas pareiškėjai pakartotinai registruotu paštu išsiuntė Reikalavimą, kuris (kaip matyti iš Lietuvos pašto pranešimo) buvo įteiktas 2018 m. sausio 9 d. ir kuriuo pranešė, kad iš pareiškėjos reikalauja iki 2018 m. sausio 23 d. sumokėti 272,79 Eur skolą ir visas kitas iki nurodytos datos atsirasiančias mokėtinas sumas pagal sutartį. Taip pat šiuo Reikalavimu bankas informavo pareiškėją, kad, jei ji neįvykdys reikalavimo, bankas, vadovaudamasis Aprašo 18.5.2.1 papunkčiu, nuo 2018 m. sausio 23 d. vienašališkai nutrauks sutartį ir pradės išieškojimą teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant į abiejų šalių pateiktus įrodymus, nagrinėjamu atveju bankas nepažeidė minėtuose teisės aktuose ir Gairėse išdėstytų reikalavimų. Bankas prieš nutraukiant kredito sutartį pareiškėją du kartus raštu informavo apie nevykdomus finansinius įsipareigojimus, nuroydamas tikslų susidariusio įsiskolinimo dydį, ir nustatė pareiškėjai protingą terminą pradelstiems finansiniams įsipareigojimams įvykdyti. Be to, svarbu yra ir tai, kad pareiškėja savo įsipareigojimų pagal tarp šalių pasirašytą sutartį nevykdė daugiau nei 3 mėnesius ir per dvi savaites nuo papildomo rašytinio pranešimo įteikimo dienos nepadengė pradelsto mokėjimo. Visos šios aplinkybės suponuoja išvadą, kad bankas laikėsi VKĮ 19 straipsnyje nustatytų reikalavimų ir pagrįstai nutraukė tarp šalių pasirašytą sutartį. Taigi, atsižvelgiant į Lietuvos bankui pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, nagrinėjamu atveju nėra pagrindo teigti, kad tarp banko ir pareiškėjos sudaryta sutartis buvo nutraukta pažeidžiant VKĮ 19 straipsnio reikalavimus ar sutarties nuostatas.

Bankas, vadovaudamasis 2013 m. gegužės 28 d. Reikalavimo teisių į skolas perleidimo sutartimi Nr. (*duomenys neskelbtini*) ir 2018 m. vasario 15 d. Bylų priėmimo-perdavimo aktu Nr. (*duomenys neskelbtini*) prie Reikalavimo perleidimo sutarties Nr. (*duomenys neskelbtini*) reikalavimo teisę į pareiškėjos skolą pagal sutartį perleido UAB „Gelvora“. VKĮ 22¹ straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad vartojimo kredito davėjas turi teisę perleisti teises ir pareigas pagal vartojimo kredito sutartis tik į Viešąjį vartojimo kredito davėjų sąrašą įrašytam asmeniui. Tačiau šioje įstatymo nuostatoje įtvirtintas apribojimas taikomas tik galiojančioms vartojimo kredito sutartims. Asmeniui, neįrašytam į Viešąjį vartojimo kredito davėjų sąrašą, teisės ir pareigos pagal vartojimo kredito sutartį gali būti perleistos tik tada, kai vartojimo kredito sutartis yra pasibaigusi teisės aktuose nustatytais atvejais (pvz., nutraukta). Atsižvelgiant į tai, kad tarp šalių pasirašyta sutartis buvo nutraukta, bankas turėjo teisę, vadovaudamasis CK nuostatomis, kreditoriaus reikalavimo teises perleisti UAB „Gelvora“, kuri nėra vartojimo kredito davėjas.

Atsižvelgiant į šalių ginčo aplinkybes ir pirmiau nurodytas teisės aktų nuostatas, konstatuotina, kad kreipimesi nurodytas pareiškėjos reikalavimas pripažinti sutarties nutraukimą neteisėtu ir rekomenduoti bankui vykdyti tarp šalių pasirašytą sutartį yra nepagrįstas, todėl atmetinas.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasi Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos M. S. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Kredito ir mokėjimo paslaugų priežiūros skyriaus
viršininkė, pavadojanti Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Renata Babkauskaitė